

ὦ πολλὸν ὑπτιον ἵππον ἐγύμνασεν, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
μηρὸς ἐφοινίχθη κοῦφα τινασσομένης. 835
5 ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος, οὐνεκεν ὄπλον
σοὶ κατὰ μεσσοπύλης χρύσειον ἐκρέμασεν.

VII

Αἱ Σάμιαι Βιττώ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης
φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις,
εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν ἃ μὴ καλά. δεσπότη Κύπρι, 840
μίσει τὰς κοίτης τῆς παρὰ σοὶ φυγάδας.

VIII

Ἡ λαμυρή μ' ἔτρωσε Φιλαίνιον, εἰ δὲ τὸ τραῦμα
μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα.
οἶχον, Ἔρωτες, ὄλωλα, διοίχομαι, εἰς γὰρ ἐχιδναν
νυστάζων ἐπέβην τῇδ' ἐθίγον τ' αἰδαί. 845

IX

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τρὶς ὤμοσεν Ἡράκλεια 846
ἦξιεν κοῦχ ἥκει· λύχνε, σὺ δ' εἰ θεὸς εἶ
τὴν δολιὴν ἀπάμυνον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
παίζῃ ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

X

Ὡμολόγησ' ἦξιεν εἰς νύκτα μοι ἡ πιβόητος 850
Νικῶ καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον,
κοῦχ ἥκει, φυλακὴ δὲ παροίχεται. ἄρ' ἐπιiorκεῖν
ἤθελε; τὸν λύχνον, παῖδες, ἀποσβέσατε.

VII A.P. 5.207 Ἀσκληπιάδου [C] εἰς Βιττώ καὶ Νάννιον Pl A Ἀσκληπιάδου
I Ἀννιον Pl 2 αὐ τοῖς P 3 ἃ om. P | Κύπρι CPl -ρον P 4 κοίτας
τὰς Pl

VIII A.P. 5.162 Ἀσκληπιάδου [C] εἰς Φιλαίνιον caret Pl
3 οἶμοι Ἐρ. Herw. | ἐχιδναν Waltz ἑταίραν C -ρων ? P

IX A.P. 5.7 Ἀσκληπιάδου [J] εἰς ἑταίραν Ἡράκλειαν Pl A τοῦ αὐτοῦ
[sc. Ἀσκληπιάδου]
3 ἐπάμυνον Pl

X A.P. 5.150 Ἀσκληπιάδου [C] εἰς Νικῶ Suid. s.v. Θεσμοφόρος (1s.)
caret Pl

I ἡ πιβόητος C -βοτ- P ἐπιβ- (om. ἡ) Suid. 2 Νικῶ om. Suid. |
Θεσμοφόρον om. P add. C

XI

Νεῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη. 855
ἦν γὰρ με κτείνης τότε παύσομαι, ἦν δέ μ' ἀφῆς ζῆν
καὶ διαθῆς τούτων χείρονα κωμάσομαι.
5 ἔλκει γὰρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὦ ποτε πεισθεῖς,
Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυσ θαλάμων.

XII

Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσιν ταῖσδε κρεμαστοὶ 860
μῖνυτε μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι
οὓς δακρύοις κατέβρεξα—κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων—
ἀλλ' ὅταν οἰγομένης αὐτὸν ἴδητε θύρης
5 στάξασθ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὑετὸν ὥς ἂν ῥάμεινον
ἡ ξανθὴ γε κόμη τὰμὰ πτῖνι δάκρυα. 865

XIII

Νύξ, σὲ γὰρ, οὐκ ἄλλην, μαρτύρομαι, οἷά μ' ὑβρίζει 866
Πυθιάς ἡ Νικοῦς οὔσα φιλεξαπάτις.
κληθεῖς, οὐκ ἄκλητος, ἐλήλυθα· ταῦτα παθοῦσα
σοὶ μέμψαιτ' ἔτ' ἐμοῖς στάσσα παρὰ προθύροις.

XIV

Ἐγὼς ἦν καὶ νύξ καὶ τρίτον ἄλγος ἔρωτι 870
οἶνος† καὶ Βορέης ψυχρός, ἐγὼ δὲ μόνος.

XI A.P. 5.64 Ἀσκληπιάδου [J] πρὸς τὸν Δία περὶ τοῦ ἔρωτος Pl A τοῦ
αὐτοῦ [sc. Ἀσκληπιάδου] Suid. s.v. κωμάσομαι (3s.)
I νεῖφε CPl νίφε P 3 κτείνης CPl κτίν- P | ἀφείης (om. ζῆν) Pl
4 κἂν Mein. | διαθεῖς P

XII A.P. 5.145 Ἀσκληπιάδου [C] εἰς στέφανον ἐκ ῥόδων πλακέντα ἔνεκεν κόρης
τινός Pl A Ἀσκληπιάδου
3 ἐρώντων CPl ἐρώτ- P 4 αὐτὴν C 5 Ἀμύντα Wil. 6 κόρη C |
τ. δ. πτῖνι Pl

XIII A.P. 5.164 Ἀσκληπιάδου caret Pl
I ἄλλον Mein. | οἷά μ' ὑβρίζει Salm. οἷαν -zeis P 2 φιλεξαπάτις Unger
-της P 4 μέμψαιτ' Ap.B. -ψετ' P | ἔτ' Reiske ἐπ' P

XIV A.P. 5.167 Ἀσκληπιάδου [C] καὶ αὐτὸ ἐρωτικόν caret Pl

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ

V 150

Ὁμολόγησ' ἤξειν εἰς νύκτα μοι ἢ ὑπὸ βόητος
 Νικῶ, καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον·
 κοῦχ ἤκει, φυλακὴ δὲ παροίχεται. ἄρ' ἐπιорκεῖν
 ἤθελε; τὸν λύχνον, παῖδες, ἀποσβέσατε.

V 158

Ἑρμιόνη πιθανῇ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον, ἐχούσῃ
 ζωνίον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ὦ Παφίη,
 χρύσεια γράμματ' ἔχον· διόλου δ' ἐγέγραπτο,
 «Φίλει με·
 καὶ μὴ λυπηθεῖς, ἦν τις ἔχη μ' ἕτερος.»

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ

V 150

Πῶς θά ῥτη ὑποσχέθῃ τὸ βράδυ ἢ φημισμένη
 Νικῶ, καὶ ὀρκίστη στή Δήμητρα τῇ σεμνῇ,
 καὶ δὲν ἤρτε. Κι οἱ βαρδιάνοι τῆς νύχτας περάσαν.
 Ἦθελε τάχα νὰ πατήσῃ τὸν ὄρκο; Δοῦλοι, τὸ λύχνον
 ἀποσβῆστε.

V 158

Κάποτε παίζοντας μὲ τὴν εὐκόλῃ Ἑρμιόνη, βρῆκα
 —ὦ Παφία Ἀφροδίτη— ζώνῃ μὲ κεντημένα
 λουλούδια
 καὶ πάνω τῆς γράμματα ἀπὸ χρυσάφι ποὺ γράφαν:
 «Νὰ μ' ἀγαπᾷς
 καὶ μὴ λυπηθεῖς καὶ κάποιος ἄλλος ἂν μ' ἔχει».*

V 181

Τῶν †καρίων ἡμῖν λάβε† κώλακας (ἀλλὰ πόθ' ἦξει),
καὶ πέντε στεφάνους τῶν ῥοδίνων. τί τὸ πᾶξ;
οὐ φῆς κέρματ' ἔχειν; διολώλαμεν. οὐ τροχιεῖ τις
τὸν Λαπίθην; ληστήν, οὐ θεράποντ' ἔχομεν.
οὐκ ἄδικεῖς; οὐδέν; φέρε τὸν λόγον· ἐλθὲ λαβοῦσα,
Φρύνη, τὰς ψήφους. ὦ μεγάλου κινάδους.
πέντ' οἶνος δραχμῶν· ἀλλᾶς δύο...
ὦτα λέγεις σκόμβροι †θέσμυκες σχάδονες.
αὔριον αὐτὰ καλῶς λογιούμεθα· νῦν δὲ πρὸς Αἴσχραν
τὴν μυρόπωλαν ἰών, πέντε λάβ' ἀργυρέας.
εἰπὲ δὲ σημεῖον, Βάκχων ὅτι πέντ' ἐφίλησεν
ἐξῆς, ὧν κλίνη* μάρτυς ἐπεγράφετο.

VII 11

Ὁ γλυκὺς Ἡρίνης οὗτος πόνος, οὐχὶ πολὺς μὲν,
ὥς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευσ,
ἀλλ' ἐτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Αἷδας μοι
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

V 181

Πάρε μας... (μὰ πότε θά 'ρτει), καὶ πέντε
στεφάνια ἀπὸ τριαντάφυλλα. Γιατί λὲς τσοῦ;
Δὲν ἔχεις λὲς ψιλὰ; Χαθήκαμε. Ἄχ ἕνας
τὸ Λαπίθη αὐτὸν δὲ θὰ τὸν βάλει στὸν τροχό;
Ὅχι ὑπηρέτη, μὰ ληστὴ ἔχω.
Δὲν ἔσφαλές λοιπόν· καθόλου, ἔ;
Φέρ' τὸ λογαριασμό. Φρύνη, γιὰ δῶσε μου
τίς ψήφους νὰ μετρήσω. Ἄ τὸν ἀπατεῶνα!
Πέντε τὸ κρασί, δυὸ τὰ λουκάνικα...
Τί λὲς ἐδῶ; Σουπιές... σκουμπριά, κερῆθρες...
Ἄσ' τα. Αὔριο θὰ τὰ λογαριάσουμε καλὰ. Μὰ τώρα
ἄμε στὴν Αἴσχρα ποὺ πουλάει μυρωδικὰ
καὶ πάρε πέντε φιάλες ἀργυρὲς
καὶ πὲς τῆς καὶ τὸ παρασύνθημα.
Ὁ Βάκχων, πὲς, πέντε φορὲς τὴ φίλησεν
ἀπανωτά· μάρτυρας τὸ κρεβάτι τῆς
ποὺ τὰ κατέγραψε ὅλα.

VII 11

Ἐτοῦτο τ' ὁμορφο ἔργο τῆς Ἡριννας, δὲν εἶναι
μεγάλο,
σὰν πού 'ναι κόπος δεκαεννιάχρονης κορασίδας.
Ὅμως σὲ δύναμη μεγαλύτερο ἀπ' ἄλλους πολλούς.
Ὁ Χάρος
ἂν δὲν μὲ πρόφταινε τόσο νωρίς, ποιὸς ἄλλος
θὰ 'χε ὄνομα τέτοιο;

VII 217

Ἀρχεάνασσαν ἔχω, τὰν ἐκ Κολοφῶνος ἐταίραν,
 ἥς καὶ ἐπὶ ρυτίδων ὁ γλυκὺς ἔζετ' Ἔρωσ.
 ἃ νέον ἦβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταί,
 πρωτοβόλου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

V 189

Νῦξ μακρὴ καὶ χεῖμα, μέσῃν δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει·
 κἀγὼ παρ' προθύροις νίσσομαι ὕμενος,
 τρωθεὶς τῆς δολίης κείνης πόθῳ· οὐ γὰρ ἔρωτα
 Κύπρις, ἀνιηρὸν δ' ἐκ πυρὸς ἦκε βέλος.

V 84

Εἶθε ρόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
 ἄρσαμένη χάριση στήθεσι χιονέοις.

VII 217

Κρατάω τὴν Ἀρχεάνασσα* τὴν ἐταίρα ἀπ'
 τὴν Κολοφῶνα
 ποὺ καὶ στὶς ρυτίδες τῆς ὁ γλυκὸς Ἔρωτας κάθισε.
 Ἐἰ σεῖς, ἐραστές, ποὺ δρέψατε τῆς νιότης τῆς τὸν ἀνθὸ
 σὰν πρωτοπέταγε πέταλα, ἀπὸ ποιὰ πυρκαγιὰ μέσα
 περάσατε.

V 189

Ἀτέλειωτη ἡ νύχτα καὶ χειμωνιά, καὶ στῶν Πλειάδων
 βασιλεύει τὸ μεσουράνισμα·
 κι ἐγὼ στὴν πόρτα τῆς μπρὸς τριγυρνῶ μὲς στὴ βροχὴ
 ἀπὸ πόθο τρωμένος γι' αὐτὴνε τῇ ζαβολιάρα·
 γιατί ὄχι ἀπ' τοῦ ἔρωτα τῇ φαρέτρα ἡ Κύπρις,
 μ' ἀπ' τῇ φωτιά ἐβγαλε τὸ ποὺ μὲ χτύπησε βέλος.

V 84

Ἄχ νὰ ἴμωνα ρόδο ὑποπόρφυρο, τὰ χέρια σου
 νὰ μὲ πάρουν
 στὰ στήθη σου τὰ χιονάτα νὰ μὲ χαρίσουν.

V 64

Νῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
 πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σείε νέφη.
 ἦν γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι· ἦν δέ μ' ἀφῆς ζῆν,
 καὶ διαδὺς τούτων χείρονα, κωμάσομαι·
 ἔλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὦ ποτε πεισθείς,
 Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυσ θαλάμων.

V 169

Ἡδὺ θέρους διψῶντι χιῶν ποτόν· ἡδὺ δὲ ναύταις
 ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν ζέφυρον·
 ἦδιον δ' ὁπότεν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας
 χλαῖνα, καὶ αἰνῆται Κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

V 64

Χιονίζε, χαλαζοβόλα, σκοτεΐδιαζε, ἄστραφτε
 καὶ βρόντα.
 Ἐμπρός, ὅλα τὰ μαῦρα σύννεφα ἄδειασε στὴ γῆ.
 Θὰ πάψω μόνο ἂν μὲ σκοτώσεις, μ' ἂν ζωντανὸ
 μ' ἀφήσεις
 κι ἀπὸ χειρότερα ἂν περάσω, στὴν πόρτα τῆς θὰ
 πάω μὲ κώμους.
 Γιατὶ μὲ σέρνει ὁ θεὸς ποὺ ἀφέντης σου κι ἐσένα
 ἦταν, Δία·
 θυμᾶσαι, κάποτε σ' ἀνάγκασε χρυσὴ βροχὴ νὰ γίνεις
 γιὰ νὰ περάσεις μέσα ἀπ' τοὺς χαλκένιους τοίχους
 τοῦ θαλάμου.

V 169

Στὸν διψασμένο τοῦ καλοκαιριοῦ γλυκὸ πιοτὸ τὸ χιόνι.
 Γλυκὸ στοὺς ναυτικούς μετὰ τῇ χειμωνιά νὰ νιώσουν
 τὸ ζέφυρο τῆς ἀνοιξῆς.
 Μ' ἀκόμα πιὸ γλυκὸ ὅταν ἓνας μανδύας,
 κρύψει δυὸ ἐραστές
 κι οἱ δυὸ τους νὰ δοξάζουνε τὴν Ἀφροδίτη.

V 210

Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὦ μοι. ἐγὼ δὲ
 τήκομαι, ὥς κηρὸς παρ πυρί, κάλλος ὀρών.
 εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἄνθρακες· ἀλλ' ὅτ' ἐκείνους
 θάλψωμεν, λάμπουσ' ὥς ρόδευι κάλυκες.

V 185

Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' Ἀμύντου
 γλαυκίσκους αἵτει, καὶ δέκα φυκίδια·
 καὶ κυφὰς καρίδας (ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός)
 εἴκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαβὼν ἄπιθι.
 καὶ παρὰ Θαυβορίου ροδίνους ἕξ πρόσλαβε...
 καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδῳ κάλεσον.

XII 46

Οὐκ εἴμ' οὐδ' ἐτέων δύο κείκοσι, καὶ κοπιῶ ζῶν
 ὦρωτες, τί κακὸν τοῦτο; τί με φλέγετε;
 ἦν γάρ ἐγὼ τι πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, ὦρωτες,
 ὥς τὸ πάρος παίξεσθ' ἄφρονες ἀστραγάλοις.

V 210*

Μὲ τὸ κλαρί μου ἔγνεψε ἡ Διδύμη καὶ μ' ἄρπαξε,
 ὠιμένα. Κι ἐγὼ
 σὰν τὸ κερὶ πλάι στή φωτιά λιώνω
 τὸ κάλλος της βλέποντας.
 Κι ἂν εἶναι μαύρη, τί μ' αὐτό; Καὶ τὰ κάρβουνα
 εἶν' ἔτσι,
 μὰ ὥς ἀναφτοῦν, σὰν τριαντάφυλλα λάμπουν.

V 185

Δημήτριε, ἄμε στὴν ἀγορά, κι ἀπὸ τὸν Ἀμύντα
 τρεῖς ρέγγες μικρὲς ζήτα, καὶ δέκα φυκίδια
 κι εἴκοσι τέσσερις φρέσκες γαρίδες (γιὰ χάρη σου
 θὰ σ' τὶς μετρήσει), πάρ' τες καὶ γύρισε πίσω.
 Κι ἀπ' τοῦ Θαυβορίου στεφάνια πάρε ρόδινα ἕξι
 κι ὅπως πέφτει στὸ δρόμο σου γρήγορα κάλεσε
 τὴν Τρυφέρα.

XII 46

Εἶμαι δὲν εἶμαι εἴκοσι δύο, κι ἡ ζωὴ
 μου ἔγινε βάρος.
 Γιατί μὲ τυραννᾶτε, ὦρωτες, γιατί
 μὲ πυρπολεῖτε;
 Ἄν πάθω κάτι, τί θὰ κάνετε;
 Τὸ ξέρω δά, εἶν' φανερό,
 τρελόπαιδα, θὰ παίζετε τὰ ζάρια
 σὰν καὶ πρῶτα.